

Rekordtid

Hur gör man för att avverka en kilometer på dryga tre timmar? Ålar? Hoppa på ett ben? Går på styltor? Nej, nej, man orienterar!

Nöjd efter veteranorienteringen i Ärlatrakten sista tisdagen i september återvände jag hem. Jag kom **inte** sist i E-klassen. Jag slog faktiskt Gun Andersson EOL med hela 6 sekunder (ja, ja, hon var visserligen höftopererad och just utsläppt från lasarettet och fortfarande konvalescent, men ändå...). Väl hemma vid lunchbordet tittade maken nyfiket på resultatlappen man får när man slutstämplar (på hans orienteringstid på 70- och 80-talen fanns ju inga sådana nymodigheter). "Va? Hade du göra 20 minuter till ettan? Det är ju bara hundra meter dit! Och för resten vad är det här för siffror direkt efter? 3:16:30 – aha, det är din kilometertid till ettan!"

Min glädje över dagens orientering svalnade betydligt. Hur kunde det gå så illa? En blind hade säkert tagit sig fram fortare. Och vem har bett om att få kilometertiden utskrivnen! Jag hade ju i alla fall hittat kontrollen – till slut. Jag var verkligen noga när jag tog kartan vid starten, passade den mot norr, såg att det skulle vara en stig direkt åt höger och gick däråt. "Stopp! Du måste gå till startpunkten först! Annars diskar jag dig", ropade Kerstin Liss, som var startfunktionär. Å, alltid är det något man glömmar. Så förargligt, så med rodnande kinder tog jag mig till startpunkten och skyndade in på den stigen – fel stig förstås, letade, fick så småningom gå tillbaka till startpunkten, men ville inte gå ända fram till den igen. Tänk om Kerstin skulle se att jag var tillbaka på ruta ett efter tio minuter. Ja, så blev det fel igen. Till slut såg jag en man med käpp komma fram från en liten höjd och gick upp och tittade vad han gjort där. Då, äntligen, hittade jag min lilla sankmark och viktigast av allt – kontrollen. Det är så man får en kilometertid på tre timmar. Men det visste jag ju inte om utan var bara glad.

Ja, visst var det en rekordtid. Något så fantastiskt i tidsväg har jag inte åstadkommit sedan jag var med på mitt livs första officiella tävling nämligen Femdagars i Västergötland 1978. Jag hade värmt upp mig med diverse korptävlingar i två år inför denna debut i klassen D17N (N som i nybörjare). Jag hade förstått att det fanns något system att om man efter fyra dagar var mer än två timmar totalt efter den snabbaste löparen i klassen, så skulle ens starttid lottas på fredagen. Och det förstod jag inte gav så högt anseende i orienteringskretsar. Alltnog ansåg klubbkamraterna (Svedestams, Marianne Arnholm, Ove Larsson och kompani) att jag skrivit ett nytt kapitel i klubbens historia (dåvarande EOK), eftersom jag redan på tisdagen hade passerat tvåtimmarsgränsen. Det var en ny rekordtid, påstod de.

Jag är lite tveksam om jag alltid rätt har förstått innebörden i begreppet rekordtid, men hur som helst är det just det jag gör – alltså rekordtider!

september 2016
Gun Sundberg